

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa A. M.
przeciwko W. Spółce Akcyjnej w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest

środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwana spółka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 17 marca 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 15 kwietnia 2015 r., którym Sąd Okręgowy - na podstawie art. 448 w związku z art. 24 k.c. oraz art. 481 k.c. - zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 80 000 zł z odsetkami tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego powódki w postaci prawa do życia rodzinnego i zerwania szczególnej więzi z nienarodzoną córką. Powołując się na naruszenie art. 448 w związku z art. 24 k.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2015 r. i oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które ujęła w dwóch pytaniach:

- czy dziecko nienarodzone, które na skutek deliktu doznało szkody może zostać uznane za bezpośrednio poszkodowanego w rozumieniu art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c.;
- w przypadku pozytywnej odpowiedzi, czy status bezpośrednio poszkodowanego przysługuje dziecku nienarodzonemu w każdym stadium rozwoju prenatalnego począwszy od momentu poczęcia.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające

się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom, ponieważ nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, które powodowałoby konieczność rozważenia go przez Sąd Najwyższy. Ograniczyła się jedynie do powołania kilku orzeczeń Sądu Najwyższego. Poza tym pytania sformułowane przez skarżącą są nieadekwatne do przyjętej podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Problematyka występująca w niniejszej sprawie była już niejednokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który zajmował w tej kwestii jednolite stanowisko (np. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, OSNC-ZD 2011, nr 2, poz. 42, i z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012, nr 1, poz. 10, postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14, OSNC 2014, nr 12, poz. 124, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 44, z dnia 25 maja 2011 r., II CSK 537/10, nie publ., z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 314/11, nie publ., z dnia 9 marca 2012 r., I CSK 282/11, OSNC 2012, nr 11, poz. 130, z dnia 13 maja 2015 r., III CSK 286/14, OSNC 2016, nr 4, poz. 45 i z dnia 9 sierpnia 2016 r., II CSK 719/15, Biul. SN 2016, nr 10, s. 10).

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

